

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **nezl. J. K.**, narozený dne X
státní příslušnost X
bytem v ČR X
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2024, č. j. MV-6644-6/SO-2024,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2024, č. j. MV-6644-6/SO-2024 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“),

jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 10. 11. 2023, č. j. OAM-11856-25/TP-2022 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 67 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), a to podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. h) téhož zákona.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě nejprve zmínil, že žalovaná se nevypořádala přezkoumatelně s nosnými argumenty, které uplatnil v průběhu řízení. Podotkl také, že jeho případ je velmi atypický, což žalovaná řádně nezohlednila. Zrekapituloval, že jeho žádost ze dne 13. 7. 2022 nebyla první žádostí o povolení k trvalému pobytu dle § 67 zákona o pobytu cizinců. Takovou žádost podal již po ukončení řízení o prodloužení doplňkové ochrany ke dni 25. 7. 2019, a to dne 12. 8. 2019. Tato žádost přitom splňovala veškeré zákonné požadavky pro povolení trvalého pobytu. Byla však pravomocně zamítnuta a neúspěšný byl i s žalobou, kterou zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 11. 2021, č. j. 17 A 98/2020-47 (*sic!*). Dále nicméně žalobce poukázal na tzv. judikatorní obrat, ke kterému došlo v případě jeho matky. K tomu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2022, č. j. 8 A 96/2020-40. Tento obrat označil za naprosto mimořádnou skutečnost, kterou bylo nutné zohlednit při výkladu ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce uvedl, že jeho případ zcela jednoznačně naplňuje předpoklady pro to, aby jej šlo považovat za hodný zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Poznamenal, že podal žádost bezvadnou, které nebylo vyhověno s ohledem na právní názor, který se posléze v řízení jeho matky ukázal jako nesprávný. Vzhledem k tomu, že k judikatornímu obratu došlo v řízení jeho matky, nemohl toto vítězství využít ve svůj prospěch ve vlastním řízení. Systém podle jeho názoru není na anomálie připraven. V tomto ohledu odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97. Dodal, že pokud aplikace právní normy vede ke zjevně nespravedlivému výsledku, je třeba relevantní ustanovení interpretovat způsobem, který umožňuje dospět ke spravedlivému řešení.
4. Dále žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2003, sp. zn. IV. ÚS 690/01. Uvedl, že napadené rozhodnutí je ve světle jeho pobytové historie a procesního průběhu předešlého řízení natolik nespravedlivé a absurdní, že je třeba se při posuzování jeho žádosti řídit obecnými právními zásadami, které musí převážet nad prostým zněním zákona. Tím spíše je třeba zjevnou nespravedlnost podřadit pod neurčitý právní pojem důvody hodné zvláštního zřetele. Rovněž žalobce zmínil, že jeho první žádost byla zmařena, ačkoliv v provázaném případě jeho matky došlo ke změně a faktickému konstatování nesprávného postupu správních orgánů. Nezbylo mu tak než iniciovat žádost novou. Podřazením pod neurčitý právní pojem důvody hodné zvláštního zřetele tak podle něj dojde k určité nápravě systémové chyby. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010-232, s tím, že zájem na tom, aby správní orgány napravovaly své chyby, může zcela zásadním způsobem ovlivnit rozhodování v individuálních případech, a to i za cenu prolomení psaných právních norem.

5. Taktéž žalobce namítl, že nesplnění podmínky podání žádosti do dvou měsíců od okamžiku, kdy bylo skončeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, rovněž nebrání vyhovění jeho žádosti. K tomu opět odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu týkající se prolomení zákonného znění tam, kde je to nutné za účelem zachování spravedlnosti v širším slova smyslu.
6. Podle žalobce také s ohledem na to, že rodina je nerozlučná, její pobytový příběh je naprosto totožný a nachází se v nejistotě již dlouhou dobu, bylo na místě, aby žalovaná přijala mimořádné řešení. Poznamenal také, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak přesně se žalovaná zabývala případem rodiny v souhrnu, když vůbec neuvádí, jakým způsobem vyhodnocovala provázanost řízení žalobce a jeho matky. Konstatoval, že on i celá jeho rodina materiálně naplňují veškeré předpoklady, které zamýšlel zákonodárce zohlednit v ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců. Jejich neúspěch tedy byl způsoben formalistickým postupem správních orgánů a částečně i krkolomnou právní úpravou.
7. Následně žalobce uvedl, že se žalovaná zcela nedostatečně vypořádala s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života celé rodiny. V rozhodnutí totiž není vůbec zohledněna délka dosavadního pobytu ani míra integrace. K odůvodnění žalované pak podotkl, že on i jeho otec pobývají na území na základě víz strpění dle ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (jeho matce pak bude v nejbližších dnech vydána zaměstnanecká karta). Tato víza podle něj nelze prodloužit, ledaže by podali žádost o trvalý pobyt, což však není možné. K algoritmu přezkumu přiměřenosti pak žalobce citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, a ze dne 24. 7. 2018, č. j. 10 Azs 102/2017-35. Podotkl, že žalovaná test přiměřenosti vůbec neprovedla. Zájem státu, který by šlo vážít oproti zájmům rodiny, zde podle něj vůbec není dán. Nepřiměřenost rozhodnutí může být přitom způsobena také nedostatkem zájmu na straně státu, aby bylo rozhodnutí vydáno. V daném případě je přitom třeba upřednostnit zájmy ležící na jeho straně, tedy délku pobytu, míru integrace, specifický způsob, jakým se do současné situace dostal, soukromý a rodinný život a nejlepší zájem nezletilého dítěte.
8. Závěrem podané žaloby tedy žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil jí povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření předně odmítla námitky uvedené v podané žalobě a odkázala na spisový materiál. Napadené rozhodnutí podle ní splňuje všechny požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí. Přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobce uvedenými v odvolání a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů.
10. Za důvod zamítnutí žádosti žalovaná označila skutečnost, že ta nebyla podána ve lhůtě podle ustanovení § 67 odst. 8 zákona o pobytu cizinců, přičemž prominutí této podmínky nebylo v případě žalobce možné. Dále podotkla, že předchozí žádost žalobce byla zamítnuta a pravomocné rozhodnutí v dané věci bylo potvrzeno Městským soudem v Praze. V předmětném řízení zahájeném dne 13. 7. 2022 přitom byl rozhodující skutkový a právní stav ke dni podání žádosti, přičemž žalobce nesplnil podmínku

podání žádosti ve stanovené lhůtě po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

11. V souvislosti s otázkou přiměřenosti žalovaná rovněž odkázala na napadené rozhodnutí. Dodala, že žalobce na území v současné době pobývá na základě víza strpění s platností až do 31. 3. 2025. Dne 11. 4. 2024 podal žádost o dlouhodobý pobyt za účelem soužití rodiny. Jeho matka má na území povolen dlouhodobý pobyt s platností do 31. 12. 2024. Závěrem svého vyjádření navrhla žalovaná soudu, aby podanou žalobu pro nedůvodnost zamítl.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
13. Žalobce podal dne 13. 7. 2022 správnímu orgánu prvního stupně žádost o povolení k trvalému pobytu ve smyslu ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců. Ve správním spisu byla založena i evidenční karta žalobce (X), coby žadatele o mezinárodní ochranu. Z ní vyplývá, že usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 2 Azs 414/2018-37, byla pro nepřijatelnost odmítnuta kasační stížnost v řízení o mezinárodní ochraně.
14. Součástí správního spisu byla rovněž fotokopie rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 4. 2020, č. j. OAM-11971-13/TP-2019, kterým správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců podanou dne 12. 8. 2019. Dále se ve správním spisu nacházel i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2021, č. j. 17 A 97/2020-50, jímž byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2020, č. j. MV-101070-4/SO-2020. Tím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 4. 2020, č. j. OAM-11971-13/TP-2019.
15. Správní orgán prvního stupně přípisem ze dne 9. 9. 2022 vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). Žalobce se k podkladům rozhodnutí vyjádřil podáním ze dne 18. 10. 2022. Uvedl, že doložil zákonem požadované náležitosti. Upozornil, že soukromý a rodinný život jeho samotného a také jeho rodičů se zcela odehrává na území České republiky. Zde se narodil, prožil celý dosavadní život a začal plnit povinnou školní docházku. Nadto poukázal na současnou situaci na Ukrajině po ruské agresi s tím, že není ani objektivně možné bezpečně se vrátit do země původu a svou pobytovou situaci řešit podáním žádosti na zastupitelském úřadu.
16. Správní orgán prvního stupně následně vydal rozhodnutí ze dne 27. 10. 2022, č. j. OAM-11856-13/TP-2022, jímž žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu ze dne 13. 7. 2022 zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání a na jeho základě žalovaná svým rozhodnutím ze dne 1. 2. 2023, č. j. MV-218191-4/SO-2022, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušila a věc mu vrátila k novému projednání. Důvodnou shledala námitku týkající se odkazu na rozsudek Městského soudu v Praze ve věci matky žalobce, podle kterého by měla být doba požívání doplňkové ochrany započítána do doby čtyř let nepřetržitého pobytu ve smyslu ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V návaznosti na tento názor Městského soudu v Praze bylo podle žalované třeba znovu posoudit skutková zjištění týkající se žádosti žalobce.

17. Správní orgán prvního stupně tak znovu vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. To žalobce učinil v podání ze dne 22. 9. 2023, v němž odkázal na svá předchozí vyjádření a zdůraznil, že soukromý a rodinný život rodiny se odehrává v České republice, kde se narodil, prožil zde celý život a zahájil povinnou školní docházku. Upozornil také na situaci na Ukrajině po invazi Ruské federace, kvůli které není možné se bezpečně vrátit do země původu. Také podotkl, že plynutím času se vazby na území prohlubují a upevňují. Zmínil rovněž čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a nejlepší zájem dítěte. Své vyjádření pak doplnil dalším podáním, v němž zrekapituloval, že po ukončení řízení o prodloužení doplňkové ochrany ke dni 25. 7. 2019 podal žádost o trvalý pobyt podle § 67 zákona o pobytu cizinců, která splňovala veškeré náležitosti a byly naplněny požadavky pro povolení trvalého pobytu. Ta však byla zamítnuta a neúspěšný byl i s podanou žalobou, kterou zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 11. 2021, č. j. 17 A 97/2020-50. Upozornil však na obrat v judikatuře, k čemuž odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2022, č. j. 8 A 96/2020-50, vydaný ve věci jeho matky. Ani jeho předchozí žádost tak neměla vady, ačkoliv byla neúspěšná. To označil za důvod podání současné žádosti.
18. Posléze správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, proti kterému podal žalobce odvolání. V něm mimo jiné namítl, že správní orgán prvního stupně nedostal své povinnosti adekvátně vyložit a aplikovat neurčitý právní pojem důvody zvláštního zřetele hodné obsažený v ustanovení § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Zopakoval, že se nejedná o jeho první žádost s tím, že již jeho předchozí žádost měla být úspěšná. Odkázal přitom na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2022, č. j. 8 A 96/2020-40. V tom spatřoval důvod hodný zvláštního zřetele. Správní orgán prvního stupně se však s touto otázkou vůbec nevypořádal. Podotkl, že ve světle pobytové historie a procesního průběhu předešlého řízení je prvostupňové rozhodnutí natolik nespravedlivé a absurdní, že je třeba se při posuzování jeho žádosti řídit obecnými právními zásadami, které musí převážet nad prostým zněním zákona. Znovu také odkázal na nutnost reflektovat nejlepší zájem dítěte. O podaném odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Za účelem projednání věci nařídil jednání a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
20. Podle ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (platného a účinného v době rozhodování žalované) *se povolení k trvalému pobytu po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby*

pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.

21. Podle ustanovení § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců (platného a účinného v době rozhodování žalované) lze žádost podat ministerstvu nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany.
22. Podle ustanovení § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců (platného a účinného v době rozhodování žalované) lze splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.
23. Podle ustanovení § 67 odst. 8 zákona o pobytu cizinců (platného a účinného v době rozhodování žalované) lze splnění podmínky podat žádost nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany prominout cizinci uvedenému v odstavci 3, pokud řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany skončilo dříve než řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany cizince uvedeného v odstavci 2.
24. Podle ustanovení čl. IV odstavec 1 zákona č. 173/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; v tomto řízení se však postupuje podle § 50 odst. 4, § 50a odst. 3 a § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
25. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.) má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.
26. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (publ. pod č. 104/1991 Sb.) musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.
27. V první řadě soud posoudil žalobcovu obecnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nevypořádání uplatněné argumentace. Tuto námitku důvodnou neshledal. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je v míře umožňující soudní přezkum patrné, z jakých důvodů žalovaná zamítla odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Dostatečně vysvětlila, proč nepovažovala za splněné podmínky pro povolení trvalého pobytu podle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců. Jednoznačně také uvedla, že posuzováním naplnění neurčitého právního pojmu

- důvody zvláštního zřetele hodné (viz ustanovení § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců) se nebylo třeba zabývat, neboť nebyla splněna podmínka podání žádosti v zákonem stanovené lhůtě. Stejně tak se žalovaná zabývala i žalobcem tvrzeným rozporem mezi závěry Městského soudu v Praze v řízeních týkajících se jeho rodiny.
28. Dále se tak soud zabýval žalobní námitkou týkající se výkladu podmínek upravených v ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců a důvodů pro prominutí jejich splnění. K tomu je třeba předně podotknout, že ačkoliv se správní orgány věnovaly i posouzení splnění dalších podmínek, založila žalovaná své závěry primárně na nesplnění podmínky upravené v ustanovení § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce nepodal žádost do dvou měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Proto by podle ní ani prominutí podmínek upravených v ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevedlo k příznivějšímu rozhodnutí ve věci.
29. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud kupř. ve svém rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 1 As 8/2012-36, *„je povolení k trvalému pobytu možné vydat tehdy, jestliže je splněna: 1) podmínka nepřetržitého pobytu na území České republiky v délce alespoň 4 let; 2) podmínka pobytu na území v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany; 3) podmínka podání žádosti nejpozději do 2 měsíců po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany; 4) podmínka trvání řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, nejméně 2 roky. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně.“* (Srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2011, č. j. 8 As 28/2010-89.) Z toho, že podmínky musí být splněny kumulativně, tedy vyplývá, že pro zamítnutí žádosti postačuje nesplnění byť jedné z nich. V projednávané věci to tedy znamená, že pokud skutečně nebyla splněna podmínka podání žádosti ve stanovené lhůtě (upravená v ustanovení § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců), nebylo možné žádosti žalobce vyhovět bez ohledu na případné splnění (či prominutí splnění) dalších zákonných podmínek.
30. Žalobce přitom ani netvrdí, že podmínku podání žádosti ve stanovené lhůtě splnil. Uvedl, že v projednávané věci se jedná již o jeho druhou žádost o povolení k trvalému pobytu, kterou podal dne 13. 7. 2022, přičemž řízení o prodloužení doplňkové ochrany bylo v jeho případě ukončeno ke dni 25. 7. 2019. Závěr o nesplnění uvedené podmínky tedy nerozporoval. Měl však za to, že jeho případ je natolik specifický, že by mělo dojít k prolomení zákonného znění s tím, že je to nutné za účelem zachování spravedlnosti v širším slova smyslu. K tomu odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010-232, a argumentoval tím, že jeho předchozí žádost o povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta z důvodu nedostatečné doby pobytu. Podanou žalobu proti rozhodnutí o zamítnutí této žádosti pak zamítl i Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 11. 2021, č. j. 17 A 97/2020-50. Později však byl vydán další rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2022, č. j. 8 A 96/2020-40, ve věci jeho matky, v němž soud dovodil opačný závěr, že pobyt na základě doplňkové ochrany měl být do nepřetržitého pobytu ve smyslu ustanovení § 67 odst. 1 započítán. Podle žalobce tak došlo k judikatornímu obratu a tuto situaci je třeba považovat za natolik výjimečnou, že je důvodem pro vyhovění jeho nové žádosti.
31. S touto argumentací se však zdejší soud neztotožňuje. Žalobcem odkazované závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010-232, na jejichž základě svou argumentaci vystavěl, se totiž týkaly odlišné situace. Stežejní otázkou řešenou Nejvyšším správním soudem bylo *„zda lze rozhodovat v přezkumném*

řízení poté, co městský soud zrušil předchozí rozhodnutí učiněné v tomto přezkumném řízení, s ohledem na skutečnost, že přezkumné řízení lze zahájit pouze do jednoho roku od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí a že je nutno vydat rozhodnutí v přezkumném řízení v I. stupni do 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci (§ 97 odst. 2 správního řádu).“ Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že zrušení rozhodnutí soudem má vést k ochraně subjektivních práv. Uzavřel, že pouze první v přezkumném řízení vydané prvoinstanční rozhodnutí je nutno vydat v uvedené lhůtě. Podle Nejvyššího správního soudu „je třeba odmítnout takovou interpretaci § 97 odst. 2 správního řádu, která by vedla k absurdnímu důsledku, že po rozhodování soudů ve správním soudnictví by vytknutá pochybení nebyla odstraněna a řízení by bylo pouze zastaveno bez ohledu na závazný právní názor vyslovený soudem. V daném případě by následné zastavení přezkumného řízení vedlo k neodstranění vytknutých vad a nevyřešení stěžejní právní otázky, což lze považovat za neposkytnutí reálné a účinné soudní ochrany.“ Dospěl tedy k závěru, že v dané procesní situaci již nelze § 97 odst. 2 správního řádu aplikovat, ačkoliv bylo rozhodováno v přezkumném řízení po zásahu správního soudu znovu v prvním stupni.

32. Jak již bylo poznamenáno výše, je v projednávané věci situace odlišná. Žalobci totiž byla poskytnuta soudní ochrana v řízení o žalobě proti rozhodnutí o jeho předchozí žádosti, a to ačkoliv byla jeho žaloba zamítnuta. Přestože je samozřejmě možné, že soud nevyřešil nastolené otázky správně, resp. se v rozhodovací činnosti soudu objevil rozpor, žalobce jistě měl možnost bránit se proti závěrům vyjádřeným v rozsudku ze dne 29. 11. 2021, č. j. 17 A 97/2020-50, prostřednictvím kasační stížnosti (což neučinil, jak je soudu známo z úřední činnosti). Není tedy pravdou, že by jedinou možností pro odstranění nespravedlnosti bylo podání nové žádosti. Bylo na žalobci, aby se pokusil zvrátit ty závěry, se kterými nesouhlasil, prostřednictvím kasační stížnosti. Naopak k revizi těchto závěrů nemůže vést postup spočívající v podání nové žádosti o povolení k trvalému pobytu s požadavkem na prominutí splnění podmínky uvedené v § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců kvůli nesprávným závěrům soudu v řízení o předchozí žalobě. V projednávané věci není na zdejším soudu, aby závěry vyjádřené soudem v předchozích řízeních o žalobách žalobce a jeho matky jakkoliv revidoval či prohlašoval za nesprávné.
33. Zdejší soud proto uzavírá, že ani kdyby snad došlo k nesouladu mezi výše uvedenými rozhodnutími Městského soudu v Praze (a názor vyjádřený v rozsudku ze dne 29. 11. 2021, č. j. 17 A 97/2020-50, by nebyl správný), nebylo by v projednávané věci na místě na základě takové skutečnosti prolomit výslovný text ustanovení § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců a žalobci splnění této podmínky prominout. Pro úplnost je vhodné ještě v obecné rovině doplnit, že zákonnou oporu pro prominutí splnění podmínky ustanovení § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců poskytuje toliko výše citované ustanovení § 67 odst. 8 téhož zákona. Žalobce však podmínky pro postup podle tohoto ustanovení nesplňuje, když zejména není cizincem uvedeným v odst. 3 a ostatně to ani netvrdí. Využitelné by v tomto ohledu mohlo být ještě ustanovení § 41 správního řádu (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2016, č. j. 10 A 144/2013-39), nicméně ani pro aplikaci tohoto ustanovení podmínky splněny nejsou a žalobce se jí nijak nedomáhal.
34. Lze tedy shrnout, že s ohledem na vše výše uvedené postupovaly správní orgány správně, když dovodily nesplnění podmínek pro vyhovění žádosti žalobce o povolení

k trvalému pobytu ve smyslu ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k již výše zmíněné kumulativní povaze uvedených podmínek je pak správná i úvaha žalované, že pokud nebyla splněna podmínka včasného podání žádosti a nebyl dán důvod pro její prominutí, nebylo třeba se zabývat otázkou naplnění důvodů pro prominutí splnění dalších podmínek, kterého se žalobce domáhal (pro srovnání lze v tomto ohledu přiměřeně odkázat i na závěry vyjádřené Nejvyšším správním soudem v bodě 33 rozsudku ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 Azs 107/2019-31).

35. Co se týče posouzení namítaného zásahu do soukromého a rodinného života, je pravdou, že posouzení provedené správními orgány je poněkud stručnější, nicméně soud je považuje ještě za dostačující. Kupř. v rozsudku ze dne 17. 8. 2022, č. j. 10 Azs 348/2020-33, totiž Nejvyšší správní soud uvedl, že *„v obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nekladou v případech, kdy povolení nebylo uděleno, tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky NSS ze dne 9. 11. 2011, čj. 9 As 71/2010-112, a ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Azs 96/2015-30). Respektovat je navíc třeba i znění a smysl zákona, který stanoví pro získání pobytových oprávnění určité podmínky. NSS proto současně ve své judikatuře dodává, že udělení pobytového oprávnění (tím více trvalého pobytu, který představuje pobytové oprávnění nejvyšší) v situaci, kdy žadatel nesplňuje základní podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců, nelze odůvodnit pouhým odkazem na ochranu jeho soukromého a rodinného života.“* (Srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2024, č. j. 5 Azs 190/2023-36). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2021, č. j. 8 Azs 161/2020-42, pak *„zamítnutím žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází jím pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. To, že stěžovatel neobdržel povolení k trvalému pobytu – tedy oprávnění k pobytu na území České republiky s nejvyšším standardem – nepředstavuje překážku pro udělení jiného typu pobytového oprávnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 1. 12. 2016, čj. 9 Azs 253/2016 - 30, bod 19, nebo ze dne 20. 9. 2017, čj. 10 Azs 167/2017 - 46, bod 14).“*
36. V tomto ohledu lze poukázat na odůvodnění žalované, že žalobci nebyl pobyt na území České republiky nijak zakázán a napadeným rozhodnutím mu nebyla odepřena možnost požádat o udělení jiného typu pobytového oprávnění, které mu umožní na území České republiky pobývat. Dále je možné odkázat i na další závěry obsažené v již výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2022, č. j. 10 Azs 348/2020-33, podle kterého *„je tedy namístě se ptát, jaký dopad bude mít pro žalobcův soukromý a rodinný život to, že nedostane právě trvalý pobyt. Ve výsledku totiž bude obtížné najít situaci, kdy bude nepřiměřeným zásahem právě neudělení trvalého pobytu, ačkoli žadatel nesplňuje jednu z podmínek pro jeho udělení (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, čj. 4 Azs 7/2017-36, nebo ze dne 1. 12. 2016, čj. 9 Azs 253/2016-30, bod 19). Muselo by jít o situaci zcela výjimečnou, ve které se nejspíše zároveň objeví nějaká „trhlina“ v systému zákona o pobytu cizinců (rozsudek ze dne 15. 12. 2021, čj. 10 Azs 419/2021-46, bod 12). Ačkoliv je zřejmě pravdou, že žalobce skutečně prožil v České republice celý svůj dosavadní život a jeho rodina je zde do určité míry integrována, nejedná se o Nejvyšším správním soudem zmiňovanou výjimečnou situaci. Jistě přitom existuje zájem státu na tom, aby pobytové oprávnění s nejvyšším standardem bylo udělováno pouze v případech*

splnění podmínek stanovených zákonem. Jak již bylo uvedeno výše, není v důsledku napadeného rozhodnutí žalobci upírána možnost pobytu na území České republiky. Ostatně i sám žalobce v podané žalobě poukázal na to, že jeho matce by měla být v nejbližších dnech vydána zaměstnanecká karta. Nabízejí se mu různé prostředky, prostřednictvím kterých může svou pobytovou situaci řešit. I vzhledem k aktuální situaci na Ukrajině související s probíhající agresí Ruské federace se jedná i o vízum za účelem strpění podle ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Aby případně žalobce nemusel vycestovat pouze za účelem podání žádosti o pobytové oprávnění, lze využít institutu upuštění od této povinnosti (§ 169d zákona o pobytu cizinců).

37. S ohledem na výše uvedené pak není relevantní ani žalobcem zmiňovaný nejlepší zájem dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Ten totiž nemůže sám o sobě vést k závěru o nutnosti udělit dítěti bez dalšího nejvyšší pobytové oprávnění v podobě trvalého pobytu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30: *„Zásada nejlepšího zájmu dítěte jistě není, slovy ESLP, „trumfovou kartou“, která přebije jakékoliv pravidlo, s nímž je tento zájem v konfliktu. Proto tato zásada nevede k závěru, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se zde žilo lépe. Neznamená ani, že žalobce má právo na pobyt v jakékoliv zemi podle vlastního výběru, v tomto případě ČR.“* Zdejší soud proto uzavírá, že správní orgány se zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dostatečným způsobem. Vzhledem k okolnostem je pak na místě aprobeovat i jejich závěr, že dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nelze vyhodnotit jako nepřiměřený.

VI. Závěr a náklady řízení

38. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
39. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 28. května 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce